

Wat duurde hem de reis naar Soerabaia lang; er scheen geen einde aan te komen.

Eindelijk liet het schip het anker vallen ter reede van Soerabaia. Achmad was het eerst van boord. Een tambangan 1) bracht hem naar wal en een uur later zat hij in den spoortrein naar Malang.

Na aankomst spoedde hij zich naar het bureau van den assistent-resident, voor wien hij bij zijn vertrek van Batavia een brief had ontvangen.

De assistent-resident wenschte hem geluk met zijne ridderorde en met zijne benoeming tot kapala-kampong. Als Achmad zijn best deed, zou hij zeker spoedig bevorderd worden.

Over drie dagen zou de assistent-resident met hem mede gaan, om hem zoo luisterrijk mogelijk tot kapala-kampong te benoemen.

Hiertegen bracht Achmad bescheiden een bezwaar in. Hij deelde den assistent-resident alles mede, wat omstreeks drie jaren geleden tusschen hem en Sarina was voorgevallen. Den volgenden avond zou het nieuwe maan zijn en dan wilde hij bij zonsondergang zoo gaarne op de plek wezen, waar Sarina en hij van elkander afscheid hadden genomen.

De assistent-resident glimlachte, omdat hij overtuigd meende te zijn, dat het droombeeld — Sarina daar te ontmoeten — niet verwezenlijkt zou worden. Deze ambtenaar kende de Javanen van nabij en wist veel te vertellen van ontrouw, die hij bij hen had leeren kennen.

Hij wilde Achmad evenwel zijne illusie niet benemen en besloot hem nu reeds te vergezellen. Met den reiswagen, bespannen met zes flinke paarden, zou de tocht gemakkelijker zijn, en Achmad zou zeker op den gewenschten tijd aankomen.

Achmad wist niet, dat de assistent-resident eene aanschrijving had ontvangen, dezen buitengewoon moedigen Javaan alle mogelijke hulde te bewijzen; om hem daardoor tevens in de achting van de kampongbewoners te doen stijgen.

Alsnog werd afgesproken, dat van zijne komst, noch van zijne benoeming iets te voren zou worden bekend gemaakt. De oorzaak van 't ontslag van Saridin was Achmad thans bekend, doch de onzekerheid omtrent het lot van Sarina pijnigde hem.

VI.

Een paar dagen vóór het laatstbeschrevene had Saridin zijn ontslag als kapala-kampong ontvangen en tegelijk met dit bericht dreigde hem Lim-Tioe bezit van het huis en de sawah te zullen nemen, tenzij de schuld met nieuwe maan was afbetaald, of Sarina zijne bijzit zou worden.

Saridin was hopeloos. Hij wist, dat de schuld niet betaald kon worden; hij bezat niets en was armer dan de armste kampongbewoner. Sarina had halsstarrig geweigerd aan den eisch van den ellendigen Chinees, dien zij ver-

1) Inlandsche roeiboot.